

Когато изгрѣ луната тя полетѣ пакъ къмъ Щастливия Принцъ. „Има ли да поржчатѣ нѣщо отъ Египетъ?“ извика тя. — „Азъ ей сега тръгвамъ“.

— Лѣстовичке, добра лѣстовичке, ѣ каза Принцътъ. — Нѣма ли да останешъ при мене още една нощъ?

— Чакатъ ме въ Египетъ, отговори лѣстовичката. — Утрѣ рано моитѣ другарки ще полетятъ къмъ срѣдния Египетъ. Тѣ ще видятъ хипопотамитѣ въ трѣсталака и Бога Мемнона на неговия високъ тронъ. Цѣлата нощъ той гледа на звѣздитѣ и когато се покаже утринната звѣзда, той изпуска радостенъ викъ и пакъ млъкнува. При лунната свѣтлина жълтитѣ лъвове се спускатъ на водопой; тѣхнитѣ очи приличатъ на зелени изумруди, и ревътъ имъ е по-громъкъ отъ шума на водопадитѣ.

— Драга лѣстовичке, каза Принцътъ, далечъ въ края на града въ полусрутена къща азъ виждамъ младъ човѣкъ. Той седи наведенъ надъ маса, покрита съ ржкописи, а прѣдъ него въ ощърбена ваза стърчи букетъ отъ миризливи теменужки. Коситѣ му сж руси, спуснати на едри къдри, а устнитѣ му, червени, като сокътъ на наръ. Неговитѣ голѣми очи сж крайно замислени. Той се мъчи да свърши пиесата си за театра, но му е много студено и неможе вече да пише. Въ неговитѣ очи нѣма огънь, а самичъкъ той е изсѣхналъ отъ гладъ.

— Азъ ще остана при васъ още една нощъ, каза лѣстовичката, която дѣйствително имаше добро сърце. — Ще трѣбва ли да отнеса нему другъ рубинъ?

— Уви! Азъ нѣмамъ вече рубини, каза Принцътъ. — Останаха ми само моитѣ очи. Тѣ сж направени отъ рѣдки сафири, донесени отъ Индия още прѣди хиляди години. Изкълви единъ отъ тѣхъ и му го занеси. Той ще го продаде на бюжитера, ще купи дърва и провизия и ще свърши своята пиеса.

— Драгий Принце, каза лѣстовичката, азъ немога да направя това. И тя захвана да плаче.

— Мила лѣстовичке, повтори Принцътъ, направи каквото ти казвамъ.